

I

ผู้คน

SAMPLE

SAMPLE

1

“อรุณสวัสดิ์ นายอำเภอ อรุณสวัสดิ์ บ็อบบี้” สาวเสิร์ฟผมสีเข้มร่างท้วมและมีรอยสักรูปหัวใจที่ข้อมือซ้ายร้องทักจากหลังเคาน์เตอร์ ไม่จำเป็นต้องเหลือบมองนาฬิกาบนผนังด้านขวามือ เธอก็รู้ว่าตอนนี้เป็นเวลาหกโมงเศษ

ทุกวันพุดนายอำเภอวอลตันและผู้ช่วยนายอำเภอบ็อบบี้ เดลจะมากินพายที่ร้านนอร์ธ ไดเนอร์ ร้านตั้งอยู่ตรงจุดจอดพักรถบรรทุกติดชานเมือง วิทแลนด์ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของรัฐไวโอมิง ว่ากันว่าร้านนี้อบพายได้อร่อยที่สุดในไวโอมิง แต่ละวันในสัปดาห์ที่สี่จะไม่ซ้ำกัน เมนูประจำวันพุดคือพายแอปเปิลซินนามอนของโปรดของนายอำเภอ เขารู้ดีว่าพายชุดแรกอบเสร็จในตอนหกโมงเช้า และไม่มีอะไรอร่อยกว่าพายที่เพิ่งอบเสร็จใหม่ ๆ

“อรุณสวัสดิ์ เบธ” บ็อบบี้ทักตอบ พลังสลัดน้ำฝนออกจากเล็โด้ดและกางเกง “ข้างนอกฝนตกอย่างกับฟ้ารั่ว” เขาเสริมก่อนสะบัดขาไปมาราวกับเพิ่งปัสสาวะรดกางเกง

แถบตะวันออกเฉียงใต้ของไวโอมิงในฤดูร้อนมีพายุฝนเป็นปกติ แต่เขานี้พายุรุนแรงกว่าทุกวัน

“อรุณสวัสดิ์ เบธ” นายอำเภอตามมาเข้ามา เขาถอดหมวก ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับหน้า แล้วกวาดตามองรอบร้าน เขาก็ฝนตกหนักอย่างนั้นมีลูกค้าเพียงสามโต๊ะจากทั้งหมดสิบห้าโต๊ะ

ชายหญิงวัยสี่สิบคู่หนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะติดประตูหน้าร้าน กำลังกินแพนเค้ก นายอำเภอเดาว่าพวกเขาเป็นเจ้าของรถโฟล์กสวาเกน กอล์ฟสีเงินเก่า ๆ ที่จอดอยู่นอกร้าน

โตะถัดไปเป็นชายหัวล้านร่างใหญ่ เหงื่อออกท่วมตัว เจ้าตัวน่าจะหนัก ร้อยหกสิบกิโลกรัมเป็นอย่างต่ำ อาหารที่วางตรงหน้าเขามากพอสำหรับคนหิวโซ สองคน เผลอ ๆ อาจจะสามคนด้วยซ้ำ

ส่วนโตะข้างหน้าต่างถูกจับจองโดยชายร่างสูงผมหยอก จมูกบิดเบี้ยว ไร้ หนวดทรงเกือกม้าฟูฟ่อง และมีรอยสักสีซีดจางเต็มแขนท่อนล่าง เขาจัดการ อาหารเช้าเสร็จแล้วจึงเอนหลังพลาจพลิกของบูหรีเล่น ทำท่าเหมือนกำลัง ครุ่นคิดเรื่องสำคัญ

นายอำเภอवलตันมันใจว่ารถบรรทุกคันใหญ่สองคันข้างนอกเป็นของชาย สองคนนี่

ลูกค้ำที่หนึ่งจับกาเฟต้าและกินโดन्हเคลือบช็อกโกแลตตรงปลายเคาน์เตอร์ เป็นชายแต่งตัวดี อายุสี่สิบกว่า ผมตัดสั้นและจัดทรงอย่างดี แต่งเคราแบบที่ กำลังนิยม เจ้าตัวกำลังอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับเช้า วอลตันเดาว่าชายคนนี้เป็น เจ้าของรถฟอร์ด ทอร์สสีน้ำเงินเข้มในลานจอด

“คุณมาตรงเวลาเป๊ะเลย” เบธขยิบตาให้นายอำเภอ “พายเพิ่งออกจาก เตาพอดี” เธอยกไหล่ให้เขา “แต่คุณคงรู้อยู่แล้ว”

กลิ่นพายแอบเปิดอบใหม่ผสมกับกลิ่นซินนามอนหอมพุ่งไปที่ร้าน วอลตันยิ้ม “ขอเหมือนเดิมนะ เบธ” เขาสั่งอาหารแล้วนั่งลงหน้า เคาน์เตอร์

“ได้เลย” เบธตอบก่อนหายเข้าไปในครัว ครูเดียวก็กลับมาพร้อมพาย หอมกรุ่นราดน้ำผึ้งชิ้นใหญ่พิเศษ ทั้งสองจานดูน่ากินเกินบรรยาย

“เอ่อ...” ชายที่นั่งปลายเคาน์เตอร์เอ่ยปากพลาจยกนิ้วขึ้น เหมือน นักเรียนขออนุญาตครู “พอจะมีพายเหลือบ้างไหม”

“มีสิคะ” เบธยิ้มให้เขา

“ฉันขอหนึ่งชิ้น”

“ผมด้วย” คนขับรถบรรทุกร่างใหญ่ร้องบอกพร้อมกับยกมือ พลาจเลียย ริมฝีปากรอกินของอร่อย

“ผมเอาด้วย” ชายไร้หนวดทรงเกือกม้าบอก ก่อนเก็บกล่องบูหรีใส่ กระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต “พายนั่นหอมเป็นบ้า”

“แถมอร่อยด้วย” เบธเสริม

“อร่อยเหาะต่างหาก” นายอำเภอพูดพลางหันไปทางลูกค้ารายอื่น “พวกคุณจะรู้สึกเหมือนได้ขึ้นสวรรค์เลยละ” ทันใดนั้นดวงตาเขาก็เบิกกว้างด้วยความตกใจ “เวรแล้ว” เขาพ่นลมหายใจออกแล้วผุดลุกจากเก้าอี้

บ๊อบบี้ เดลริบหันมองตาม เห็นรถกระบะคันหนึ่งกำลังพุ่งมาที่ร้าน ลักษณะคล้ายเสียการควบคุมโดยสิ้นเชิง

“อะไระเนี่ย” บ๊อบบี้อุทาน ผุดลุกจากเก้าอี้อีกคน

ทุกคนในร้านหันไปมองหน้าต่าง สีหน้าตื่นตระหนก รถคันนั้นแล่นมาทางพวกเขาพร้อมกับจรวดมิสไซล์พุ่งใส่เป้าหมาย ไม่มีที่หาว่าจะเปลี่ยนทิศทางหรือชะลอความเร็วแม้แต่น้อย มันจะพุ่งเข้าชนร้านในอีกไม่กี่วินาที

“หลบเร็ว!” นายอำเภอร้องเตือน แม้จะไม่จำเป็นก็ตาม สัญชาติญาณการเอาตัวรอดสั่งให้ทุกคนตะเกียกตะกายลุกจากโต๊ะเพื่อหลบหลีกเลี่ยงอันตราย ด้วยความเร็วขนาดนั้นรถกระบะต้องชนปะทะเคาน์เตอร์ทะลุไปถึงครัว พร้อมกวาดขยะทุกอย่างและทุกคนที่ขวางมันแทบไม่เหลือซาก

เสียงกรีดร้องและเสียงความโกลาหลดังก้องทั่วร้าน ทุกคนรู้ว่าหลบไม่ทันแน่

โครม! ตูม!

เสียงปะทะดังสนั่นราวกับเสียงระเบิด พื้นร้านสั่นเหมือนเกิดแผ่นดินไหว นายอำเภอวอลตันเป็นคนแรกที่เหลือบตาขึ้นมอง เขาตั้งสติอยู่ครู่หนึ่งก่อนตระหนกว่ารถคันนั้นไม่ได้พุ่งเข้าหาร้านอย่างที่คิด

วอลตันขมวดคิ้ว รู้สึกสับสนงงงัน

“ทุกคนปลอดภัยดีใช่ไหม” ในที่สุดเขาก็ตะโกนถาม พลังเหลือวมองรอบตัวด้วยความกังวล

เสียงตอบพึมพำดังมาจากมุมต่าง ๆ ของร้าน

นายอำเภอและผู้ช่วยรีบลุกขึ้นแล้วเดินออกไปนอกร้าน ครู่ต่อมาคนอื่นก็ตามไป เวลานั้นฝนตกหนักกว่าเมื่อครู่ ม่านฝนหนาจนมองอะไรแทบไม่เห็น

นับว่าโชคช่วย รถกระบะตกหลุมก่อนถึงร้านอาหารไม่กี่เมตร รถเลยเบี่ยงซ้ายเฉียดหน้าร้านไปแค่ครึ่งเมตร เฉี่ยวท้ายรถฟอร์ด ทอร์สสีน้ำเงินที่จอด

อยู่เข้าอย่างจัง ก่อนพุ่งชนกำแพงสิ่งปลูกสร้างข้าง ๆ ซึ่งมีห้องน้ำสองห้องและห้องเก็บของ โชคดีที่ไม่มีใครอยู่ในนั้น

“บ้าจیب!” นายอำเภอพนมทวายใจ รู้สึกได้ว่าหัวใจเต้นรัวเร็วอยู่ในอก แรงปะทะทำให้ทั้งรถกระบะและด้านนอกของสิ่งปลูกสร้างหลังนั้นพังยับเยิน

นายอำเภอเดินฝ่าซากความเสียหายไปที่รถกระบะเป็นคนแรก บนรถมีเพียงคนขับซึ่งเป็นชายผมหงอก ระบุอายุชัดเจนไม่ได้ แต่น่าจะอยู่ในวัยห้าสิบทอนปลาย วอลตันไม่คุ้นหน้าอีกฝ่าย แต่มั่นใจว่าไม่เคยเห็นรถคันนี้ในวิทีแลนด์มาก่อน มันเป็นรถกระบะยี่ห้อเซฟโรเลตรุ่น 1500 ผลิตตั้งแต่ต้นยุค 90 เก่าสนิมเขรอะ ไม่มีถุงลมนิรภัย คนขับคาดเข็มขัดนิรภัยก็จริง แต่แรงกระแทกรุนแรงเกินกว่ามันจะช่วยอะไรได้ ตัวถังด้านหน้าและเครื่องยนต์ยุบเข้ามาถึงที่นั่งคนขับ แผงหน้าปัดกับพวงมาลัยอัดหน้าอกเจ้าตัวติดกับเบาะ ใบหน้าอาบเลือด กระจกหน้าขาดเป็นแผลเหวอะหวะ เศษกระจกชิ้นหนึ่งเฉือนลำคอ

“เวรแล้ว!” วอลตันสบถตลอดไรรพินที่ขบแน่นขณะยืนอยู่ข้างประตูรถฝั่งคนขับ ไม่ต้องจับชีพจรก็รู้ว่าชายคนนั้นไม่รอดแน่

“พระเจ้าช่วย!”

นายอำเภอได้ยินเบธอุทานเสียงสั้นจึงหันขวับกลับไปหาเธอ พร้อมกับยกมือขึ้นปราม

“เบธ อย่าเข้ามา” เขาสั่งด้วยเสียงหนักแน่น “กลับเข้าไปในร้าน อย่าออกมา” จากนั้นกวาดตามองลูกค้าคนอื่นที่พากันเข้ามาที่รถกระบะ “กลับเข้าไปในร้าน นี่เป็นคำสั่ง บริเวณนี้เป็นเขตหวงห้าม ได้ยินไหม”

ทุกคนหยุดเดิน แต่ไม่มีใครหันหลังกลับ

นายอำเภอมองหาผู้ช่วย และพบว่าบ็อบบี้ยืนนิ่งอยู่ตรงทำยรตฟอร์ดทอรัส สีหน้าอกซัดว่าตื่นกลัว

“บ็อบบี้” วอลตันตะโกนเรียก “โทรเรียกรถพยาบาลกับหน่วยดับเพลิงเดี๋ยวนี้”

อีกฝ่ายไม่ขยับเขยื้อน

“บ็อบบี้ ตั้งสติหน่อย ให้ตายเถอะ ได้ยินที่ฉันพูดไหม เรียกรถพยาบาลกับหน่วยดับเพลิงเดี๋ยวนี้”

บ็อบบี้ยังคงยืนนิ่ง ทำทางเหมือนใกล้เอาเจียนเต็มที ตอนนั้นเองที่ นายอำเภอสังเกตเห็นว่าผู้ช่วยไม่ได้มองเขาหรือรถกระบะ แต่จับจ้องไปที่รถฟอร์ด ทอรัส รถกระบะเฉี่ยวท้ายรถคันนั้นส่งผลให้กระบะไปรงหลังเปิดอ้าทันทีที่ได้สติบ็อบบี้ก็เอื้อมหยิบปืน

“ทุกคนอย่าขยับ” เขาร้องบอก พลังเล็งปืนไปทางพวกลูกค้ำ “นายอำเภอ” บ็อบบี้เรียกเสียงลั่น “คุณรีบมาดูตรงนี่ก่อนดีกว่า”

SAMPLE

2

ห้าวันต่อมา

เมืองฮันทิงตันพาร์ก ลอสแอนเจลิสเคาน์ตี รัฐแคลิฟอร์เนีย

พนักงานสาวร่างเล็กผู้มีผมสีเข้มหยิบลินค้ำขึ้นสุดท้ายขึ้นมาคิดเงิน แล้วเงยหน้ามองชายหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์

“สามสิบสี่ดอลลาร์หกสิบสองเซ็นต์ค่ะ” เธอบอกเสียงเรียบ

ชายคนนั้นรวบรวมข้าวของที่ซื้อลงถุงพลาสติก ก่อนยื่นบัตรเครดิตให้เธอ ดูลักษณะแล้วเขาไม่น่าอายุเกินยี่สิบเอ็ดปี

พนักงานรับบัตรไปรูต ไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็กำดริมฝีปากล่าง แล้วเงยหน้ามองชายหนุ่มด้วยแวต่าไม่ไว้ใจ

“ขอโทษนะคะ บัตรรูตไม่ผ่าน” เธอบอกแล้วยื่นบัตรคืนให้เขา

ชายคนนั้นมองหน้าอีกฝ่ายราวกับเธอพูดภาษาที่เขาไม่เข้าใจ

“อะไรนะ” เขามองบัตรเครดิต หนึ่งไปครูหนึ่ง ก่อนเหลือบตาขึ้นมองพนักงานสาว “ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ ผมมั่นใจว่าบัตรใบนี้มีวงเงินพอจ่ายช่วยลองอีกทีได้ไหม”

เธอยกไหล่เล็กน้อยแล้วลองรูตบัตรอีกครั้ง

เวลาสองสามวินาทีผ่านไปอย่างเคร่งเครียด

“ขอโทษค่ะ บัตรรูตไม่ผ่านอีกแล้ว” เธอพูดพร้อมยื่นบัตรเครดิตคืนให้ “ลองเปลี่ยนบัตรดูใหม่ค่ะ”

ชายหนุ่มรับบัตรคืนแล้วส่ายหน้าด้วยท่าทางกระอักกระอ่วน “ผมไม่มีบัตรใบอื่น” เขาบอกอย่างอับอาย

“มีคูปองอาหารไหมคะ” พนักงานสาวถาม
เขาส่ายหน้าอีก

เธอยืนรอชายหนุ่มล้างหาเงินในกระเป่าเสื้อและกางเกง เขาเจอธนบัตรหนึ่งดอลลาร์สองสามใบกับเหรียญจำนวนมาก หลังจากนับเงินทั้งหมดที่มีเจ้าตัวก็ทิ้งไป ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองพนักงานอย่างขอโทษขอโพย

“ขอโทษด้วยครับ ขาดไปยี่สิบหกดอลลาร์ คงต้องขอเอาของออกสองสามชิ้น”

สินค้าส่วนใหญ่ที่เขาซื้อเป็นของใช้สำหรับเด็กทารก ผ้าอ้อม อาหารเด็กแบบขวดสองขวด นมผงหนึ่งกระป๋อง กระดาษเช็ดทำความสะอาด และยารักษาผื่นผ้าอ้อมหนึ่งหลอด นอกนั้นเป็นของกินของใช้ทั่วไป ขนมปังนม ไข่ ผัก ผลไม้ และซูปเปอร์กระป๋อง ทั้งหมดล้วนเป็นสินค้าราคาประหยัด ชายหนุ่มเลือกเก็บไว้เฉพาะสินค้าเด็ก

“ช่วยตรวจให้หน่อยได้ไหมครับว่าทั้งหมดนี้ราคาเท่าไร” เขาถามพนักงานสาว

“ไม่เป็นไร” ชายที่ยืนต่อคิวด้านหลังเอ่ยขึ้น ร่างสูงกำยำ ใบหน้าคมคาย นามอง และแววตาอบอุ่น เขายื่นธนบัตรยี่สิบดอลลาร์สองใบให้พนักงาน เธอเงยหน้ามองเขาแล้วขมวดคิ้ว

“ผมจ่ายให้เอง” เขาพยักหน้าให้เธอ ก่อนหันไปมองชายหนุ่มคนนั้น “เก็บของกลับไปใส่ถุงเถอะ ผมจัดการเอง”

ชายหนุ่มมองหน้าอีกฝ่าย งุนงงจนพูดอะไรไม่ออก

“ไม่เป็นไรหรอกน่า” ชายร่างสูงยั่วอีก ก่อนยิ้มให้กำลังใจ “อย่าคิดมาก”

ชายหนุ่มยังมีท่าทางสับสน เขาหันไปมองพนักงานสาวสลับกับชายร่างสูง

“ขอบคุณมากนะครับ” ในที่สุดเจ้าตัวก็ปริปากพูดพร้อมยื่นมือให้อีกฝ่าย เสียงอีกอีกในลำคอ ดวงตาเริ่มริ้นด้วยน้ำตา

ชายร่างสูงจับมือกับชายหนุ่มพลางพยักหน้าให้กำลังใจ

“นี่เป็นเรื่องดีที่สุดในที่ฉันเคยเห็นในร้านนี้เลย” พนักงานสาวพูดหลังลูกค้า
หนุ่มออกจากร้านไปแล้ว ดวงตาของเธอน้ำตาคลอ

ชายร่างสูงยิ้มให้เธอ

“ฉันพูดจริง ๆ นะ” เธอย้ำ “ฉันทำงานที่นี่มาสามปีแล้ว เจอลูกค้าที่มี
เงินไม่พอจ่ายมามาก คนที่จำต้องคืนสินค้ามีเยอะแยะ แต่ไม่เคยเห็นใครทำ
แบบคุณมาก่อนเลย”

“บางครั้งคนเราก็ต้องการความช่วยเหลือเล็กๆ น้อย ๆ” ชายร่างสูงตอบ
“มันไม่ใช่เรื่องน่าอายอะไร วันนั้นผมช่วยเขา วันหนึ่งเขาอาจจะช่วยคนอื่นต่อ”

พนักงานสาวยิ้ม น้ำตาเริ่มขอบตา “จริงค่ะ บางครั้งคนเราก็ต้องการ
ความช่วยเหลือเล็กน้อย แต่มีไม่กี่คนหรอกที่ยื่นมือเข้ามาช่วย โดยเฉพาะ
เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ”

ชายร่างสูงไม่ได้แย้งสิ่งที่เธอพูด

“ฉันเคยเห็นคุณที่นี่” เธอพูดขณะหยิบสินค้าไม่กี่ชิ้นของเขาขึ้นมาคิดเงิน
ยอดรวมเท่ากับเก้าดอลลาร์สี่สิบเก้าเซ็นต์

“ผมอยู่แถวนี้” เขาตอบพร้อมยื่นธนบัตรสิบดอลลาร์ให้เธอ

เธอสบตากับเขา หนึ่งไปชั่วขณะ “ฉันซื้อสินค้า” เธอพยักพืดไปที่ป้าย
ชื่อของตัวเองแล้วยื่นมือให้เขา

“ผมชื่อโรเบิร์ต” ชายคนนั้นตอบพลางจับมือกับเธอ “ยินดีที่ได้รู้จัก”

“คือว่า” เธอพูดขณะยื่นเงินทอนให้ “ฉันเลิกงานตอนหกโมงเย็น ใน
เมื่อคุณพักแถวนี้แล้ว เราไปดื่มกาแฟด้วยกันดีไหม”

ชายร่างสูงล้งเล็เล็กน้อย “ผมก็อยากไปนะ แต่คืนนี้ผมต้องขึ้นเครื่อง
มันเป็นการพักร้อนในรอบ...” เขาหยุดคิด เหมือนไปชั่วครู่ “ผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำ
ว่าได้พักครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่”

“ฉันเข้าใจ” น้ำเสียงเธอเจือแววมืดหวัง

เขาหยิบของที่ซื้อใส่ถุงพลาสติก ก่อนหันกลับมามองพนักงานสาว

“ผมโทรหาคุณตอนกลับมาได้ไหม น่าจะอีกประมาณสัปดาห์แล้วเราไป
ดื่มกาแฟกัน”

เธอเงยหน้ามองเขา ริมฝีปากคลี่ออกเป็นรอยยิ้มบาง ๆ “ได้สิคะ” เธอตอบแล้วรีบจذبอร์โทรศัพท์ให้

ทันทีที่ชายคนนั้นก้าวออกจากซูปเปอร์มาร์เกต มือถือในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตก็ส่งเสียง

“โรเบิร์ต ฮันเตอร์ หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ” เขารับสาย

“โรเบิร์ต คุณยังอยู่ในแอลเอหรือเปล่า”

ผู้หญิงที่โทรมาคือบาร์บารา เบลกหัวหน้าแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรม เมื่อไม่กี่วันก่อนเธอทะเลาะเป็นคนสั่งให้ฮันเตอร์และคาร์ลอส การ์เซียคู่หูของเขาลาพักร้อนสองสัปดาห์ หลังจากเพิ่งผ่านคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่หนักหนาสาหัสมา

“ยังอยู่ครับ” ฮันเตอร์ตอบ รู้สึกเอะใจ “คืนนี้ผมจะบินแล้วนะ ผู้กองมีอะไรหรือเปล่า”

“ฉันไม่อยากทำแบบนี้เลย โรเบิร์ต” น้ำเสียงอีกฝ่ายฟังดูไม่สบายใจจริง ๆ “มาหาฉันที่ห้องทำงานหน่อย”

“เมื่อไหร่ครับ”

“เดี๋ยวนี้”

3

ฮันเตอร์ฝ่าฟันการจราจรช่วงพักเที่ยง จากฮันทิงตันพาร์กไปสำนักงานใหญ่ของกรมตำรวจลอสแอนเจลิสใช้เวลาเดินทางนานสี่สิบห้านาที ทั้งที่ระยะทางแค่สิบสองกิโลเมตรเท่านั้น

แผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรมอยู่บนชั้นห้าของอาคารกรมตำรวจที่ทุกคนบนถนนเวสต์เฟิร์สต์สตรีตรูจักดี สำนักงานเป็นพื้นที่เปิดขนาดใหญ่ มีโต๊ะทำงานของเจ้าหน้าที่แต่ละฝ่ายตั้งเต็มพื้นที่ เนื่องจากไม่มีแผงกั้นหรือเส้นบอกเขตแดนใด ๆ มันจึงดูไม่ต่างกับตลาดริมถนนในเช้าวันอาทิตย์ ผู้คนเคลื่อนไหวไปมาอย่างมีชีวิตชีวา เสียงพูดคุยและเสียงตะโกนดังจากทั่วทุกมุม

ห้องทำงานของผู้กองเบลกออยู่ด้านในสุดของแผนก ประตูปิดอยู่ ซึ่งไม่แปลกในเมื่อข้างนอกเสียงดังเอะอะ แต่ฮันเตอร์สงสัยว่าจะเกิดเรื่องไม่ดี เพราะมูลนิธิหน้าตางานที่หันออกด้านนอกก็ปิดสนิทด้วย

ฮันเตอร์ค่อย ๆ แทรกตัวผ่านผู้คนและโต๊ะทำงาน

“อ้าว มาทำอะไรที่นี่วะ โรเบิร์ต” นักสืบเปเรชถาม เจ้าตัวเงยหน้าจากคอมพิวเตอร์ตอนที่ฮันเตอร์เดินผ่านโต๊ะของเขาและเฮนเดอร์สันพอดี “ฉันนี่กว่านายพักร้อนซะอีก”

ฮันเตอร์พยักหน้า “ก็ใช่ ฉันจะบินคืนนี้ แต่แวะเข้ามาคุยกับผู้กองนิดหน่อย”

“นั่งเครื่องบินเหวอ” เปเรชทำหน้าแปลกใจ “ฟังดูหรูไม่เบา จะไปที่ไหนล่ะ”

“ฮาวาย นี่เป็นครั้งแรก”

เปเรชยิ้ม “ดีจัง ฉันก็อยากไปฮาวายเหมือนกัน”

“อยากได้สร้อยดอกไม้หรือเสื้อฮาวายเป็นของฝากไหมล่ะ”

เปเรชทำหน้าเบ้ “ไม่เอาหรอก แต่ถ้านายหิ้วสวานักกระบำฮาวายกลับมาฝากได้ ฉันก็จะรับไว้ จะจับเต้นฮูล่าบนเตียงทุกคืนเลย นายนึกภาพออกใช่ไหม” เขาพยักหน้าอย่างมุ่งมั่น

“ไม่ผิดที่จะฝัน” ฮันเตอร์ตอบ นึกขำทำที่จริงจังของอีกฝ่าย

“เที่ยวให้สนุกล่ะ”

“แน่นอน” ฮันเตอร์พูดก่อนผละออกไป ขณะหยุดยืนหน้าประตูห้องของผู้กอง ลัทธิชาตญาณและความสงสัยทำให้เขามองลอดมูลี่เข้าไป แต่ไม่เห็นอะไรเลย เขาเคาะประตูสองครั้ง

“เข้ามาได้” ผู้กองเบลกร้องบอกจากอีกฟากของประตูด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเช่นเคย

ฮันเตอร์ผลักประตูแล้วก้าวเข้าไปในห้อง

ห้องทำงานของบาร์บารา เบลกกว้างขวาง สว่าง และเรียบร้อยไร้ที่ติ ชั้นวางข้างผนังด้านทิศใต้เต็มไปด้วยหนังสือปกแข็งที่จัดเรียงเป็นระเบียบตามโทนีสลับผนังทิศเหนือประดับรูปถ่าย ใบประกาศเกียรติคุณ รวมถึงรางวัลมากมาย ทั้งหมดอยู่ในกรอบอย่างดีและแขวนอย่างสมมาตร ส่วนผนังฝั่งตะวันออกเป็นหน้าต่างชมวิวยาวใหญ่ที่กินพื้นที่ตั้งแต่พื้นจรดเพดาน มองออกไปเห็นถนนเซาท์เมนสตรีตเบื้องล่าง หน้าโต๊ะทำงานมีเก้าอี้เท้าแขนบุหนังสองตัวตั้งอยู่

ผู้กองเบลกยืนอยู่ข้างหน้าต่างบานกว้าง ผมยารสีดำสนิทรวบเป็นมวยสวยงามทันสมัย ตรึงไว้ด้วยปืนไม้ทรงตะเกียบ เธอสวมเสื้อผ้าไหมสีขาวยาวสลัดในกระโปรงเข้ารูปสีน้ำเงินเข้มที่ยาวระดับเข่า มีผู้หญิงรูปร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีดำยืนถือถ้วยกาแฟอยู่ข้างเธอ ฮันเตอร์ไม่เคยเจอสาวสวยคนนี้มาก่อน เธอน่าจะอายุประมาณสามสิบต้น ๆ ผมบลอนด์ยาว ดวงตาสีฟ้าเข้มท่าทางเหมือนคนที่รับมือกับสถานการณ์ทุกประเภทได้อย่างไม่ยั้งหวั่น แต่ลักษณะการเอียงศีรษะชวนให้รู้สึกว้าวเธอกำลังกังวล

ฮันเตอร์ปีดประตูตามหลัง ชายร่างผอมสูงสวมสูทดำบนเก้าอี้หนังหันมาแล้ตัวอายุประมาณห้าสิบเศษ ถูงใต้ตาบวมโต แก้มห้อยย้อยเหมือนสุนัขล่าเนื้อ

เขาตุแก่กว่าวัยอย่างน้อยสิบปี ปอยผมหงอกขาวซึ่งเหลืออยู่ไม่มากเห็นเรียบร้อยไว้ข้างหู

ฮันเตอร์ชะงักด้วยความประหลาดใจ ในขณะที่อีกฝ่ายหรีตามอง

“สวัสดี โรเบิร์ต” ชายคนนั้นร้องทักพร้อมลุกขึ้นยืน เสียงที่ทุ้มต่ำเป็นทุนเดิมยิ่งแหบห้าวเพราะสูบบุหรี่จัดมานานหลายปี แต่ก็ฟังดูหนักแน่น ทั้งที่เจ้าของเสียงท่าทางล้าเหมือนไม่ได้นอนมาหลายวัน

ฮันเตอร์มองหน้าเขาอยู่พักใหญ่ ก่อนจะเหลือบมองหญิงผมบลอนด์และผู้กองเบลก

“ขอโทษนะ โรเบิร์ต” ผู้กองเบลกพูดพลางเอียงคอเล็กน้อย สายตาแข็งกร้าวมองชายที่หันหน้าเข้าหาฮันเตอร์ “จู่ ๆ สองคนนี้ก็โผล่มาเมื่อชั่วโม่งที่แล้ว ไม่คิดจะโทรมาบอกกันก่อนตามมารยาทด้วยซ้ำ” เธออธิบาย

“ผมขอโทษอีกครั้งก็แล้วกัน” เขกไม่ได้รับเชิญพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งแต่มีอำนาจ แคฟังก็รู้ว่าเจ้าตัวเคยชินกับการออกคำสั่ง “คุณดูดีนี่” เขาพูดกับฮันเตอร์ “แต่คุณก็ดูดีเสมออยู่แล้ว โรเบิร์ต”

“คุณก็เหมือนกัน เอเดรียน” ฮันเตอร์ตอบ แต่ฟังดูเหมือนเจ้าตัวไม่ได้คิดแบบนั้น เขาก้าวเข้าไปหาชายในชุดสูทแล้วจับมือด้วย

เอเดรียน เคนเนดีเป็นผู้อำนวยการศูนย์วิเคราะห์อาชญากรรมอุกฉกรรจ์แห่งชาติหรือเอ็นซีเอชซีและหัวหน้าหน่วยวิเคราะห์พฤติกรรมหรือบีเอสยู มันเป็นหน่วยงานภายใต้สังกัดเอฟบีไอ มีหน้าที่สนับสนุนตำรวจที่ปฏิบัติงานสืบสวนทั้งในประเทศและนอกประเทศสำหรับคดีอาชญากรรมรุนแรงหรือคดีที่ผิดธรรมดา

ฮันเตอร์รู้ว่าถ้าไม่ใช่เรื่องสำคัญจริง ๆ เอเดรียน เคนเนดีจะไม่เดินทางไปไหนเด็ดขาด ส่วนใหญ่เขาจะนั่งคุมงานในห้องทำงานใหญ่โตในวอชิงตัน แต่เคนเนดีไม่ได้ไต่ถามมาตามระดับสายงาน เขาเริ่มทำงานให้เอฟบีไอตั้งแต่อายุยังน้อย โดดเด่นด้านการเป็นผู้นำ ซ้ำยังมีพรสวรรค์ในการกระตุ้นและโน้มน้าวคนอื่น คุณสมบัติเหล่านี้ไม่ได้ถูกมองข้าม หลังจากทำงานกับเอฟบีไอได้ไม่นาน เขาก็ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่สำคัญอย่างการคุ้มกันประธานาธิบดี สองปีต่อมาเขาหยุดยั้งการลอบสังหารประธานาธิบดีด้วยการพุ่งตัวไปรับกระสุนแทน

เหตุการณ์นั้นทำให้เขาได้รับรางวัลเชิดชูเกียรติขั้นสูงและจดหมายขอบคุณจาก ประธานาธิบดี สองสามปีหลังจากนั้นศูนย์วิเคราะห์อาชญากรรมอุกฉกรรจ์แห่งชาติก็ถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อเดือนมิถุนายนปี 1984 ทางศูนย์ต้องการคนมีความสามารถ มารับตำแหน่งผู้อำนวยการ และตัวเลือกแรกก็คือเอเดรียน เคนเนดี

“นี่เจ้าหน้าที่พิเศษคอร์ตนีย์ เทย์เลอร์” เคนเนดีพยักพยเปิดไปทางหญิงสาวผมบลอนด์

เธอเดินเข้ามาจับมือกับฮันเตอร์ “ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ นักสืบฮันเตอร์ ฉันได้ยินเรื่องของคุณมานานมาก”

เสียงของเทย์เลอร์ฟังดูเย้ายวนอย่างเหลือเชื่อ เป็นส่วนผสมที่แสนลงตัวระหว่างความนุ่มนวลและความมั่นใจเต็มพิกัด ใครได้ฟังเป็นต้องใจอ่อน แม้มือของเทย์เลอร์จะบอบบาง แต่เธอจับมืออีกฝ่ายอย่างหนักแน่นและมุ่งมั่น เหมือนนักธุรกิจหญิงที่เพิ่งเซ็นสัญญาโปรเจกต์ยักษ์ใหญ่

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับ” ฮันเตอร์ตอบอย่างสุภาพ “หวังว่าเรื่องที่คุณได้ยินเกี่ยวกับผมจะไม่แย่นัก”

เธอยิ้มให้เขาอย่างเคอะเขินแต่จริงใจ “ไม่มีเรื่องไหนไม่ดีเลยค่ะ”

ฮันเตอร์หันกลับไปหาเคนเนดี

“ผมดีใจที่เรามาทันก่อนคุณไปพักร้อน โรเบิร์ต” เคนเนดีพูด

ฮันเตอร์ไม่ตอบ

“คุณจะไปเที่ยวที่ไหนล่ะ”

ฮันเตอร์จ้องตาอีกฝ่ายหนึ่ง

“ต้องมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นแน่” ในที่สุดฮันเตอร์ก็เอ่ยปาก “ผมรู้ว่าคุณไม่ใช่คนพูดจาอ่อนหวาน และรู้ว่าคุณไม่สนใจหรอกว่าผมจะไปพักร้อนที่ไหน ฉะนั้นหยุดอ้อมค้อมได้แล้ว คุณมีเรื่องอะไร เอเดรียน”

เอเดรียน เคนเนดีหนึ่งไปครู่หนึ่งเหมือนกำลังไตร่ตรองคำตอบ ก่อนเอ่ยปากพูด

“คุณโงะ โรเบิร์ต นี่เป็นเรื่องของคุณโดยเฉพาะเลย”

4

ฮันเตอร์หันไปพิจารณาผู้กองเบลคครู้หนึ่ง เธอสบตาเขาพลางยกไหล่คล้ายขอโทษขอโพย

“พวกเขาไม่ได้บอกอะไรฉันมากนักหรอก โรเบิร์ต แต่เท่าที่ได้ยินมาฉันคิดว่าคุณคงอยากฟังเรื่องนี้” ผู้กองเดินกลับไปโต๊ะทำงาน “ให้พวกเขาอธิบายเองดีกว่า”

ฮันเตอร์มองเคนเนดีและรอฟิง

“นั่งก่อนสิ โรเบิร์ต” เคนเนดีบอกพร้อมเลื่อนเก้าอี้ให้

ฮันเตอร์ไม่ขยับ “ผมยืนได้ ขอขอบคุณ”

“กาแฟหน่อยไหม” เคนเนดีถามพลางพยักพยับไปทางเครื่องชงกาแฟที่มุมห้อง

สายตาของฮันเตอร์แข็งกร้าวขึ้น

“เอานี้ก็ได้” เคนเนดียกมือสองข้างเป็นเชิงยอมแพ้ จากนั้นพยักหน้าให้เจ้าหน้าที่พิเศษเทย์เลอร์ “เข้าเรื่องเลยก็แล้วกัน” เจ้าตัวเดินกลับไปนั่งที่เดิม เทย์เลอร์วางถ้วยกาแฟในมือแล้วเดินมาหยุดข้างเก้าอี้ของเคนเนดี

“เรื่องมีอยู่ว่า” เธอเริ่มพูด “เมื่อห้าวันก่อน เวลาหกโมงเช้าโดยประมาณชายชื่อจอห์น การ์เนอร์ขับรถกระบะลงใต้ไปตามทางหลวงหมายเลข 87 แต่เกิดหัวใจวายขณะขับผ่านซานเมืองวิทแลนด์ มันเป็นเมืองเล็ก ๆ ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของรัฐไวโอมิง ไม่ต้องบอกคุณก็คงเดาได้ว่ารถเกิดเสียหลัก”

“เข้านั้นฝนตกหนักมาก การ์เนอร์เป็นคนเดียวที่อยู่ในรถคันนั้น” เคนเนดีเสริม ก่อนจะส่งสัญญาณให้เทย์เลอร์พูดต่อ

“คุณอาจจะรู้อยู่แล้วว่าทางหลวงหมายเลข 87 ตั้งต้นที่รัฐมอนแทนา”
เทย์เลอร์เล่าต่อ “ทอดยาวไปสิ้นสุดที่ตอนใต้ของรัฐเท็กซัส และเช่นเดียวกับ
ทางหลวงส่วนใหญ่ในอเมริกา หากไม่ได้ตัดผ่านบริเวณที่มีผู้อาศัยหนาแน่นตาม
เกณฑ์ หรือบริเวณที่มีความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุสูง ริมถนนจะไม่มีราว
กันตก กำแพง บล็อกคอนกรีต เกาะกลางแบ่งเลน หรือเครื่องกีดขวางไม่ให้
ยานพาหนะเบี่ยงออกจากเส้นทาง”

“ทางหลวงสายที่เราพูดถึงไม่ได้ตัดผ่านบริเวณที่มีผู้อาศัยหนาแน่นหรือ
บริเวณที่เสี่ยงเกิดอุบัติเหตุ” เคนเนดีเสริม

“จะมองว่าโชคช่วย” เทย์เลอร์เล่าต่อ “หรืออับโชคก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่ามอง
จากมุมของใคร การ์เนอร์หัวใจวายขณะขับรถผ่านร้านอาหารชื่อนอรัลส์ ไดเนอร์
ในจุดจอดพักรถบรรทุก เขาหมดสติอยู่หลังพวงมาลัย รถจึงเบี่ยงออกจาก
ทางหลวงแล้วตรงดิ่งเข้าหาร้านอาหาร พยานเล่าว่ารถของการ์เนอร์แล่นเข้าหา
หน้าร้านด้วยความเร็วสูง”

“ตอนนั้นเช้ามาก แถมพายุฝนก็โหมกระหน่ำ ในร้านมีคนแคสิปคน
เป็นลูกค้าเจ็ดคน สองรายในนั้นคือนายอำเภอประจำท้องที่กับผู้ช่วย ส่วนอีก
สามคนเป็นพนักงานร้าน” เธอกะแอม “มีบางสิ่งเกิดขึ้น ส่งผลให้รถ
ของการ์เนอร์เปลี่ยนทิศทางกะทันหันและแล่นเฉียดหน้าร้านไปแค่ครึ่งเมตร
เจ้าหน้าที่ตรวจสอบอุบัติเหตุคาดว่ารถน่าจะตกหลุมถนนก่อนถึงร้านแค่นี้ก็เมตร
ทำให้เบี่ยงไปทางซ้ายอย่างแรง”

“และฟุ้งชนสิ่งปลูกสร้างที่อยู่ติดกับร้าน” เคนเนดีเสริม “ต่อให้การ์เนอร์
ไม่เสียชีวิตเพราะหัวใจวายก็ต้องตายเพราะแรงปะทะอยู่ดี”

“เออละ” เทย์เลอร์พูดพลางยกนิ้วชี้ข้างขวาขึ้น “จุดพลิกผันแรกคือรถ
กระบะของการ์เนอร์เฉี่ยวท้ายรถฟอร์ด ทอรัสสีน้ำเงินที่จอดอยู่นอกร้านด้วย
มันเป็นของลูกค้าคนหนึ่งน่ะ”

เธอหยุดเล่า แล้วเอื้อมไปหยิบกระเป๋าเอกสารซึ่งวางอยู่ข้างโต๊ะของเบลก
“กระโปรงหลังของรถฟอร์ด ทอรัสเปิดอ้า” เคนเนดีพูด

“ที่แรกนายอำเภอไม่ทันสังเกต” เทย์เลอร์พูดต่อ “เขาวิ่งออกไปดูรถกระบะเพราะห่วงคนขับและผู้โดยสาร ซึ่งขณะนั้นยังไม่รู้ว่ามีคนอื่นนั่งมาด้วยหรือไม่”

เธอหยิบรูปถ่ายสีขนาด 8 x 11 นิ้วออกมาจากกระเป๋าเอกสาร

“แต่ผู้ช่วยนายอำเภอเห็น” เธอว่า “เขาเหลือบไปเห็นสิ่งที่อยู่ในกระป๋องรถฟอร์ด ทอรัส”

ฮันเตอร์รอฟัง

เทย์เลอร์ก้าวมาหาเขาแล้วยื่นรูปถ่ายให้

“นี่คือสิ่งที่อยู่ในกระป๋องหลังของรถคันนั้น”

SAMPLE